

UNIUNEA EUROPEANĂ

DEZVOLTARE DURABILA

Proiect ID 132019

Expert dezvoltare și coordonare activitate Smart Lab
Maxim Ioana

Manager proiect: Sergiu Sabau

Decembrie 2021

Baia Mare, str. Progresului, nr. 43, cod 430291
Tel.+40262223685, Fax: +4 0262 225803
e-mail: colegiulasbm@gmail.com
pagina web: www.asalignybm.tpsvision.ro
CIF: 3627005

**COLEGIUL TEHNIC
„ANGHEL SALIGNY”
BAIA MARE
MARAMUREȘ**

Baia Mare

UNIUNEA EUROPEANĂ

1. Introducere	2
2. CADRU CONCEPTUAL, ISTORIC ȘI PROVOCĂRI ALE DEZVOLTĂRII DURABILE	3
2.1 Definirea conceptului de Dezvoltare Durabilă	3
2.2. Câteva descrieri uzuale ale dezvoltării durabile.	5
2.3. Scurt istoric	5
3. Marile provocări ale dezvoltării durabile	9
3.1. Constrângerea demografică	9
3.2. Constrângerea tehnică	11
3.3. Echitate și compensare intra și intergenerații	11
3.4. Eficiența	14
3.5. Economia mediului	15
4. AGENDA 2030 ȘI TRANSFORMAREA LUMII ÎN CARE TRĂIM	16
4.1. Tinte 2030 pentru Romania cu privire la mediu si schimbari climatice	17
4.2. Tinte 2030 pentru Romania cu privire la egalitatea de sanse si nediscriminare	20
5. Reciclare, recuperare, re folosire	21
6. Incheiere	28

DEZVOLTARE DURABILĂ (SUSTENABILITATEA)

"Dezvoltarea durabilă este acel proces de dezvoltare care răspunde nevoilor actuale fără a periclita capacitatea generațiilor viitoare de a răspunde propriilor lor nevoi. [...] Pentru ca dezideratul dezvoltării durabile să poată fi atins, protecția mediului va constitui parte integrată a procesului de dezvoltare și nu poate fi abordată independent de acesta."

Sursa: Declarația asupra Mediului și Dezvoltării, Rio de Janeiro, 1992

1. Introducere

Conceptul de dezvoltare durabilă (sau sustenabilitatea) cunoaște o largă utilizare iar în zilele noastre, aproape totul se desfășoară sub sigla dezvoltării durabile: societatea se dezvoltă prin aplicarea dezvoltării durabile; învățământul trebuie să devină durabil; industria sau agricultura se dezvoltă durabil; cercetarea trebuie să susțină dezvoltarea durabilă ; resursele de apă (sau de alt fel) trebuie utilizate durabil, etc.

Ca principiu, dezvoltarea durabilă este necesar a fi aplicată în toate domeniile de activitate, în scopul satisfacerii nevoilor materiale de bază, pentru a oferi resursele de optimizare a calității vieții în ceea ce privește sănătatea și educația. Dezvoltarea economică în special, ca orice alt tip de dezvoltare, necesită măsuri de eficientizare a resursei umane în special, dar și a altor tipuri de resurse, în general. „Una dintre provocările majore ale dezvoltării durabile este de a găsi căi de încurajare a activităților economice prietenoase pentru mediul înconjurător și a descuraja activitățile care provoacă deteriorări ale mediului (poluarea aerului, apelor și solului, respectiv subsolului).”

Conceptul de dezvoltare durabilă trebuie implementat la nivelul întregii societăți, rolul învățământului fiind hotărâtor. Mai întâi SCOLILE trebuie să devină sustenabile, ca apoi să se ajungă la o societate sustenabilă. Scolile trebuie să aloce resursele în mod inteligent pentru a deveni sustenabile și

2

UNIUNEA EUROPEANĂ

pentru a oferi elevilor o experiență de viață într-un mediu sustenabil. Ele trebuie să fie catalizatorul schimbărilor necesare la nivelul întregii societăți și absolvenții lor să fie instrumentele prin care transformarea întregii societăți, în direcția dezvoltării durabile, să fie posibilă.

În final, acestea se vor concretiza în absolvenți ai acestor instituții de învățământ bine pregătiți, atât teoretic, cât și practic, pentru a face față nevoilor reale exprimate pe piața muncii, nevoi care sunt în continuă schimbare (se află într-un proces accelerat de schimbare), datorită progresului tehnic și tehnologic care se manifestă în toate domeniile. Ca urmare a acestui fapt, în toate domeniile este nevoie de specialiști foarte bine pregătiți, instruiți teoretic și practic, informați, pregătiți corespunzător încă din perioada desfășurării studiilor.

Pentru ca o activitate să fie eficientă, ea trebuie prevăzută / programată / abordată din perspectivă globală, cu luarea în considerare a celor patru tipuri de capital de dezvoltare: uman, economic, social, de mediu.

2. CADRU CONCEPTUAL, ISTORIC ȘI PROVOCĂRI ALE DEZVOLTĂRII DURABILE

2.1 Definirea conceptului de Dezvoltare Durabilă

Termenul durabilitate provine din domeniul silviculturii, desemnând proceduri conform cărora capacitatea de producție a pădurilor și lemnul recoltat se află în echilibru, astfel încât, pe termen lung, să poată fi recoltat cât mai mult material lemnos dar, în același timp, pădurile să nu aibă de suferit de pe urma defrișărilor. De aceea, nu trebuie tăiați mai mulți copaci decât pot fi cultivați prin replantare.

Acest principiu ecologic a fost extins asupra tuturor tipurilor de resurse și ecosisteme, în toate domeniile, încât, în prezent, dezvoltarea durabilă se referă la trei aspecte esențiale concretizate în următoarele sintagme: echilibru ecologic, securitate economică și echitate socială. Deși inițial dezvoltarea durabilă s-a vrut a fi o soluție la criza ecologică determinată de intensă exploatare industrială a resurselor și degradarea continuă a mediului și caută în primul rând prezervarea calității

UNIUNEA EUROPEANĂ

mediului înconjurător, în prezent conceptul s-a extins asupra calității vieții în complexitatea sa și sub aspect economic și social.

Conceptul de dezvoltare durabilă desemnează totalitatea formelor și metodelor de dezvoltare socio-economică, al căror fundament îl reprezintă în primul rând asigurarea unui echilibru între sistemele socio-economice și elementele capitalului natural.

Dezvoltarea durabilă urmărește și încearcă să găsească un cadru teoretic stabil pentru luarea deciziilor în orice situație în care se regăsește un raport de tipul om/mediu, fie că e vorba de mediul înconjurător, economic sau social. Dezvoltarea durabilă vizează eliminarea disparităților în accesul la resurse, atât pentru comunitățile sărace ori marginalizate, cât și pentru generațiile viitoare, încercând să asigure fiecărei națiuni oportunitatea de a se dezvolta conform propriilor valori sociale și culturale, fără a nega altor națiuni ori generațiilor viitoare acest drept.

Așadar, dezvoltarea durabilă nu se referă doar la schimbarea comportamentului oamenilor cu privire la mediul înconjurător, ci și la schimbarea concepției cu privire la economie, societate și politică. Din punct de vedere economic, punctele cheie ale dezvoltării durabile sunt reprezentate de reducerea poluării mediului și productivitatea resurselor naturale, adică mai multe bunuri și servicii pe unitatea de natură consumată.

Obiectivul central al dimensiunii sociale a dezvoltării durabile este distribuția justă a oportunităților între generații. Un nivel ridicat al ocupării și locuri de muncă de calitate, reprezintă legătura dintre dimensiunea economică și cea socială a dezvoltării durabile.

Legat de dezvoltarea durabilă în domeniul politic, este nevoie de cele mai multe schimbări: formularea obiectivelor, luarea de măsuri pentru transpunerea acestora în practică, stabilirea pașilor pentru implementare, cu luarea în considerare a persoanelor, grupărilor, asociațiilor etc.

Politica durabilității ne cere tuturor să ne gândim fără egoism ce am putea realiza dacă interesele noastre personale ar coincide întru totul cu interesele comunității.

Ideea durabilității ne conduce astfel, într-un salt calitativ, spre participare civilă și, până la urmă, la o modernizare a democrației.

UNIUNEA EUROPEANĂ

2.2. Câteva descrieri uzuale ale dezvoltării durabile.

Cea mai cunoscută și mai citată definiție generală a conceptului de dezvoltare durabilă este cuprinsă în așa-numitul Raport Brundtland al Comisiei Mondiale pentru Mediu și Dezvoltare: **„dezvoltarea durabilă este dezvoltarea ce satisface nevoile prezentului, fără a compromite capacitatea generațiilor viitoare de a-și satisface propriile nevoi.”**

„Prin urmare, pot spune că pământul aparține fiecărei generații pe durata existenței sale, care i se cuvine pe deplin și în întregime, nici o generație nu poate face datoriile mai mari decât pot fi plătite pe durata propriei existențe”- Thomas Jefferson, 6 Septembrie , 1789.

„Durabilitatea se referă la capacitatea unei societăți, ecosistem, sau orice asemenea sistem existent de a funcționa continuu într-un viitor nedefinit fără a ajunge la epuizarea resurselor cheie”- Robert Gilman, Președinte Institutului Context.

„Durabilitatea este doctrina de urgență prin care dezvoltarea și progresul economic trebuie să aibă loc și să se mențină de-a lungul timpului, în limitele stabilite de ecologie în sensul cel mai larg - prin interdependența ființelor umane și slujbelor lor, biosferei și legilor fizicii și chimiei care o guvernează...Rezultă că protecția mediului și dezvoltarea economică sunt întradevăr procese antagonice” – William D. Ruckelshaus, „Toward a Sustainable World,” Scientific American, September 1989.

„Cuvântul durabil (de susținere) are rădăcini în limba latină, subțenir însemnând „a stăvili/reține” sau „a sprijini de jos”. O comunitate trebuie să fie sprijinită de jos-de către locuitorii actuali și viitori. Unele locuri, prin combinarea specifică a caracteristicilor fizice, culturale și poate spirituale, inspiră oamenii să aibă grijă de comunitatea lor. Acestea sunt locurile în care durabilitatea are cele mai mari șanse de existență (menținere) – Muscoe Martin, „A Sustainable Community Profile,” from Places, Winter 1995.

2.3. Scurt istoric

Problema dezvoltării durabile (sustenabile) a fost semnalată pentru prima dată în 1972, în cadrul Raportului Meadows dezbătut în cadrul Clubului de la Roma. Documentul a adus în prim plan problema

5

UNIUNEA EUROPEANĂ

neconcordanței între dezvoltarea economică și socială a statelor lumii și consecințele acesteia asupra resurselor naturale și a mediului. În acest sens, s-a analizat o baterie de 5 indicatori pe o anumită perioadă de timp:

1. creșterea populației;
2. impactul industrializării;
3. efectele poluării;
4. producția de alimente;
5. tendințele de epuizare a resurselor naturale.

Astfel, preocuparea comunității internaționale privind relația om – mediu se face simțită încă din 1972, la prima Conferință ONU asupra Mediului Uman și capătă formă în 1985, prin lucrările Comisiei Mondiale pentru Mediu și Dezvoltare. În cadrul acestui raport, prezentat în 1987, se regăsește și prima definiție a dezvoltării durabile, respectiv satisfacerea nevoilor generației actuale fără a compromite șansele viitoarelor generații de a-și satisface propriile nevoi.

Ulterior, problematica dezvoltării durabile a fost dezbătută în detaliu la Conferința Mondială pentru Mediu și Dezvoltare Durabilă de la Rio de Janeiro (1992);

Dezvoltarea durabilă a devenit un obiectiv politic al Uniunii Europene încă din 1997, fiind parte integrantă din Tratatul de la Maastricht.

În 2000 s-a discutat această problemă la Sesiunea Specială a Adunării Generale ONU și adoptarea Obiectivelor Mileniului, la Friibergh, Suedia, fiind adoptată Declarația privind promovarea Științei Sustenabilității (Statement of Sustainability Science).

În 2001, Consiliul European de la Göteborg a adoptat Strategia de Dezvoltare Durabilă a Uniunii Europene, căreia i-a fost adăugată o dimensiune externă la Barcelona, în 2002.

În 2002 a avut loc Conferința Mondială pentru Dezvoltare Durabilă de la Johannesburg (2002). Obiectivul clar precizat al acestei științe constă în optimizarea interacțiunilor dintre natură și societate, precum și obligația reconcilierii scopurilor evoluției sociale cu limitele ecologice ale planetei pe termen lung, concentrându-se asupra modului în care schimbările de mediu afectează societatea, având în vedere faptul că, până recent, direcția de dezvoltare a omenirii nu a fost sustenabilă.

Astfel, s-au conturat programe de acțiune la nivel global (Agenda 21) și pe linia autorităților locale (Agenda 21 Locală).

În anul 2005, Comisia Europeană a demarat un proces de revizuire a Strategiei prin publicarea unei evaluări critice a progreselor înregistrate după 2001, cu evidențierea unor direcții de acțiune pentru viitor. În urma identificării unor probleme, în 2005 șefii de state și de guverne ai țărilor UE au adoptat o Declarație privind liniile directoare ale dezvoltării durabile care cuprinde Agenda de la Lisabona revizuită pentru creșterea economică și crearea de noi locuri de muncă ca o componentă esențială a obiectivului general al dezvoltării durabile. În urma documentării, Comisia Europeană a prezentat, la finele anului 2005, o propunere de revizuire a Strategiei de la Göteborg din 2001.

Ca urmare, Consiliul UE a adoptat, în anul 2006, Strategia de Dezvoltare Durabilă reînnoită pentru o Europă extinsă. Obiectivul general vizat constă în desfășurarea de acțiuni care să permită UE realizarea de activități în vederea perpetuării calității vieții pentru generațiile viitoare și prezente prin crearea de comunități sustenabile, care să folosească și să gestioneze resursele în mod eficient și să valorifice potențialul de inovare ecologică și socială a economiei în scopul asigurării prosperității, al protecției mediului și al coeziunii sociale. Uniunea Europeană și statele membre, respectiv toate componentele instituționale la nivel comunitar și național sunt direct responsabile de implementarea acestei Strategii, însă este necesară și colaborarea cu societatea civilă, cu partenerii sociali, comunitățile locale și cetățenii.

Există patru obiective – cheie privind implementarea Strategiei:

- protecția mediului prin măsuri care să asigure delimitarea creșterii economice de consecințele negative ale acesteia asupra mediului;
- echitatea și coeziunea socială, prin respectarea drepturilor fundamentale, a diversității culturale, a egalității de șanse și prin combaterea discriminării de orice fel;
- prosperitatea economică, pentru obținerea căreia este necesară promovarea cunoașterii, a inovării, a competitivității în vederea asigurării de înalte standarde de viață, de locuri de muncă numeroase și bine plătite;
- îndeplinirea responsabilităților internaționale ale UE prin promovarea instituțiilor democratice în folosul păcii, securității, libertății și a principiilor și practicilor dezvoltării durabile la nivel mondial.

În vederea realizării obiectivelor propuse, Strategia UE stabilește următoarele principii directoare :

- promovarea și protecția drepturilor fundamentale ale omului;
- solidaritatea în interiorul generațiilor și între generații;

Cultivarea unei societăți deschise și democratice;

- informarea și implicarea activă a cetățenilor în procesul decizional;
- implicarea mediului de afaceri și a partenerilor sociali;
- coerența politicilor și calitatea guvernării la nivel local, regional, național și global;
- integrarea politicilor economice, sociale și de mediu prin evaluări de impact și consultarea persoanelor implicate;
- folosirea cunoștințelor moderne pentru asigurarea eficienței economice și investiționale;
- aplicarea principiului precauției în cazul informațiilor științifice incerte;
- aplicarea principiului „poluatorul plătește”.

În cadrul strategiei sunt stabilite și proceduri clare privind implementarea, monitorizarea și respectarea, cu obligația raportării din partea Comisiei Europene și a statelor membre asupra angajamentelor asumate.

UNIUNEA EUROPEANĂ

3. Marile provocări ale dezvoltării durabile

Ca orice proiect de anvergură, dezvoltarea durabilă presupune o evoluție procesuală realizabilă prin rezolvarea unor probleme. Unele sunt comune, aparțin procesului dezvoltării în general, altele sunt specifice. Cum dezvoltarea durabilă nu este decât o secvență a dezvoltării generale, vom încerca o trecere în revistă a acestora.

3.1. Constrângerea demografică

Dezvoltarea durabilă se vrea a fi, prin definiție, o dezvoltare umană, realizabilă prin voința oamenilor și având ca finalitate binele individual și colectiv al acestora. Nimic nu poate fi gândit, aici, dincolo de ceea ce înseamnă populație. Factorul populație și influența sa asupra dezvoltării în general și a celei durabile, în special, pot fi analizate din foarte multe puncte de vedere. Consonante obiectivului preocupării noastre sunt însă numărul, structura și sănătatea populației. Oprindu-ne la prima coordonată, întrebarea la care dezvoltarea durabilă trebuie să găsească răspuns este, în termenii cei mai direcți, următoarea: ce număr de populație poate suporta planeta Pământ?

De fapt, ca să rămânem în termenii definiției dezvoltării durabile, ce șanse sunt ca această populație tot mai numeroasă să trăiască într-un mediu perfect conservat și să se hrănească tot mai bine?

Deși preocupări serioase au existat și există, nimeni nu poate spune cu exactitate care este numărul maxim de oameni pe care planeta Pământ îl poate nutri. Jean - Marie Harribey – profesor de Economie și Științe Sociale la Universitatea Montesquieu, Bordeaux - arată că estimările oamenilor de știință, pornindu-se de la dinamica prezentă și cea imediat următoare (7,5 miliarde în 2015 și 11,5 miliarde în 2150) conduc spre o cifră situată între 30 – 150 miliarde.

Însăși marja de siguranță pe care cercetătorii problemei și-o iau vorbește singură despre dificultățile enorme pe care le comportă determinarea acestui maxim. Cu toate acestea, problema este una reală. Ea a înfierbântat și încinge și astăzi minți. Primul, fascinat de cutezanța necesară unei întreprinderi științifice pe această direcție, a fost Thomas Robert Malthus . Maniera în care a formulat problema dar, mai ales, soluțiile furnizate pentru a înlătura răul provocat de cei care "vin prea târziu la praznicul împărătesc" (abstinența, viciul și nenorocirea) au stârnit disprețul conașionalilor săi și nu numai. Malthus a fost și este criticat, de unii chiar foarte dur.

Problema ridicată de el însă a rămas iar, dezvoltarea durabilă este pusă azi în situația de a-i găsi soluții, problemă devenită foarte complexă grație unor împrejurări printre care amintim:

- chestiunea populației este, concomitent una națională dar și una mondială, globală;
- rata creșterii populației nu este corelată peste tot cu rata creșterii economice;
- densitatea populației, pe regiuni, țări etc. nu este corelată cu structura, fertilitatea și randamentul pământului;
- explozia demografică are loc, de obicei, în zonele sărace ale lumii;
- acolo unde se produce, creșterea explozivă a populației conduce la urbanizări masive, în dauna mediului și a suprafețelor agricole cultivabile;
- creșterea populației se realizează cu mari disparități între zone, țări, continente astfel:
 - Asia cuprinde două treimi din populația urbană a lumii;
 - Africa, cea mai puțin urbanizată, are rata cea mai mare de urbanizare din lume, cu grave dezechilibre ecologice și economice;
 - în timp ce urbanizarea Europei a fost însoțită de industrializare, acest lucru nu se întâmplă în toate țările în curs de dezvoltare.

Structura populației nu pune mai puține probleme decât numărul ei. Interesează aici, în primul rând, structura socio-profesională, gradul de instrucție și calitatea populației. Și interesează pentru că, indubitabil, dezvoltarea durabilă nu poate fi opera unor analfabeți. Ori, dacă dezvoltarea durabilă este confruntată cu și are de rezolvat o problemă, aceasta se pune în următorii termeni: exact acolo unde creșterea economică trebuie să câștige, atât cantitativ cât și calitativ, adică în țările lumii a treia, exact acolo nivelul de educație al populației suferă. Tocmai acolo, o lume în creștere, analfabetă sau semianalfabetă trebuie hrănită în condițiile în care produce puțin sau foarte puțin. Dezvoltarea durabilă este cea care face din calitatea vieții oamenilor obiectivul suprem. Ori, nu se poate concepe și nu se poate vorbi despre calitatea vieții în afara sănătății.

În procesul dezvoltării, sănătatea oamenilor apare în dublă ipostază: de condiție a dezvoltării dar și de obiectiv al ei.

UNIUNEA EUROPEANĂ

3.2. Constrângerea tehnică

Întrebarea la care dezvoltarea durabilă trebuie să răspundă este următoarea:

Care este nivelul maxim posibil al producției ce se poate realiza, în condițiile date ale progresului tehnic, fără a afecta echilibrul mediului?

Întrebarea este legitimă în condițiile în care știm că dezvoltarea implică creștere economică deci, mărirea producției. Creșterea dimensiunilor producției, din păcate, antrenează poluare. Capacitatea de absorbție de către mediu a poluării este, pe de altă parte, limitată, de unde și preocuparea de a găsi o linie de echilibru între aceste mărimi.

3.3. Echitate și compensare intra și intergenerații

Definiția dezvoltării durabile induce ideea că realizarea ei devine fezabilă doar în condițiile în care între generații și în interiorul aceleiași generații se manifestă un spirit asociativ, de toleranță, solidaritate și grijă reciprocă, unul în virtutea căruia binele și bunăstarea unuia nu trebuie, în nici un fel, să afecteze fericirea altuia. Cu alte cuvinte, proiectul dezvoltării durabile duce la optimul lui Pareto. Amintim că sociologul și economistul italian s-a declarat potrivit modului în care teoreticienii echilibrului au determinat bunăstarea colectivă ca o sumă aritmetică a bunăstărilor individuale. Considerând că nu se pot adăuna utilități individuale pentru a obține măsura bunăstării colective pe motivul că, practic, nu se pot face comparații interpersonale ale utilităților pentru că utilitățile țin de parametrii personali ai fiecăruia, Pareto și-a dat seama că optimul, la rândul-i, nu poate fi definit nici ca o sumă a utilităților individuale dar nici în afara repartiției veniturilor că, în situația în care veniturile sunt date, bunăstarea nu poate fi decât relativă. De aici plecând, Pareto definește optimul ca fiind acea poziție de echilibru de la care plecând, este imposibil de a ameliora situația unuia fără a diminua bunăstarea altuia sau altora.

Toți teoreticienii dezvoltării durabile, în grade diferite, fac apel la "optimul Pareto" pentru explica măsura în care echitatea poate fi susținută și realizată odată cu creșterea bogăției individuale și colective. Mai mult, prin extensie la judecata lui Pareto se face apel pentru a se vedea ce rămâne din echitate atunci când cererea populației este raportată la oferta de capital mediu.

Pentru a încerca un răspuns în această direcție plasăm problema la trei rubrici:

UNIUNEA EUROPEANĂ

a) Echitate între generații

Problema echității între generații este, deopotrivă, una de solidaritate, generozitate dar și de timp. Spunem aceasta pentru că, din momentul în care emitem pretenția că suntem atenți și vrem să fim și echitabili cu generațiile viitoare, atunci problema resurselor, indiferent de natura lor, dar, îndeosebi cele naturale, trebuie să devină o problemă de planificare seculară și nu anuală sau decenală. Plasarea intereselor generației prezente în fața celor ale generațiilor viitoare nu se vrea a fi o sacrificare a celor dintâi. Nu este nici posibil și nici moral. Fiecare generație își are timpul ei, interesele ei, nevoile proprii și matricea culturală care o definește. În plus, existența unei generații este ea însăși o "resursă" unică. Mai mult decât atât, dreptul la existență al generațiilor viitoare nu poate fi pus sub nici o formă în discuție. Este un drept care vine de DINCOLO de noi iar accesul la resursa numită Pământ este un drept fundamental al omului, indiferent dacă el trăiește în secolul V sau XXI. Natura sau Dumnezeu au făcut această resursă nu numai unică dar oferită o singură dată pentru toți, indiferent când ne facem apariția în lume.

b. Echitate intragenerații

Când vorbim de aceeași generație, strategia dezvoltării durabile trebuie să țină seama de faptul că: - în primul rând, o generație nu e, de fapt, o generație unică; coexistă, în același timp, trei generații: tinerii, maturii, vârstnicii. Plecând de la această realitate, amintim că fiecare dintre cele trei segmente ale piramidei sociale își are matricea sa culturală. Acest fapt explică de ce atunci când se raportează la aceeași ofertă de mediu cererea este diferită, ca nivel dar, mai ales, ca structură. Astfel, tinerii, cu viitorul în față, sunt interesați în păstrarea pe termen lung a caracteristicilor de mediu și a nivelului resurselor. Sunt mai conservativi cu ceea ce au și cu ceea ce-i înconjoară. Vârstnicii, în schimb, sunt puși în fața altei ecuații, ingrate, a scurtimii vieții. Pe acest temei ei sunt mai egoiști și mai "consumatoriști". Dacă le place, la fel ca și tinerilor, un parc curat și un aer ozonat, spre deosebire de aceștia ei sunt tentați spre o exploatare mai intensă a resurselor spre a profita, cât mai este timp, de binefacerile pe care progresul economic dobândit astfel le poate oferi.

Spiritul de echitate ar trebui să-i îndemne în aceeași măsură să recurgă la resurse ieftine și procedee economicoase: să apeleze la lemne de foc, la îngrășăminte animale pentru agricultură, să recicleze reziduuri vegetale etc.

Este greu de crezut însă că o persoană în vârstă va proceda astfel. Dacă toată viața s-a încălzit de la o sobă cu lemne ea va fi tentată să încerce bucuria unei instalații de aer condiționat, dacă venitul îi permite și dacă piața îi oferă așa ceva.

- în al doilea rând, situația socială a celor care compun o generație în viață este foarte diferită. Toți sunt interesați în menținerea la parametri înalți a "capitalului de mediu". Acest lucru costă.

Contribuția la acest cost este diferită. Pe de altă parte, se pare că nici accesul la capitalul natural nu este egal. Bunurile de mediu sunt, prin natura lor, bunuri publice. Ar trebui ca de ele să se profite public, echitabil, deci fără restricții induse de poziția socială. Nu există nici un motiv ca un grup social să fie exclus beneficiilor pe care le oferă mediul. Puterea materială și politică schimbă, în fapt, această schemă de gândire. La această schimbare contribuie și diversitatea condițiilor de mediu.

Calitatea apei și a aerului nu sunt peste tot aceleași, ele variază, spațial. Cei înstăriți au de partea lor șansa de a-și alege locul unde să muncească sau să trăiască. Este logic ca aceste locuri să fie cel mai bine poziționate sub raportul "capitalului de mediu".

- în al treilea rând, componenții aceleiași generații sunt "repartizați" în spații diferite, aceasta însemnând zone, țări, continente. La această "repartiție" omul nu are nici o contribuție, ea este opera lui Dumnezeu sau a hazardului. Ceea ce poate el face este să se miște dintr-un loc în altul, în căutarea unui alt loc de muncă sau a unui nou mod de viață. Dar această mișcare a lui nu este de anvergură și nu are semnificație în fața principiului după care fiecareia îi este predestinat să se nască și să trăiască într-un loc anume.

c. Compensare între generații

Ideea de compensare între generații derivă din cea de echitate. Se pleacă, și aici, de la premisa că resursa Pământ, în condițiile unui grad dat al cunoașterii, este limitată și, ca urmare, prin producție și consum, generațiile prezente reduc, vrând, nevrând, dimensiunea acestei resurse. Pentru a da dezvoltării durabile conținut, e nevoie să se pună în funcțiune un mecanism de compensație de ale cărei rezultate să profite generațiile viitoare spre a nu fi văduvite de minusurile produse în resurse de către generațiile prezente.

UNIUNEA EUROPEANĂ

3.4. Eficiența

În manieră clasică, eficiența este definită ca fiind acea calitate a unei activități umane de a produce efecte utile maxime, pentru individ și societate, cu costuri minime. Potrivit acestei concepții, determinarea eficienței se face prin raportarea efectelor la eforturi (sau invers, în formula termenilor de recuperare). Atât definiția cât și modul de determinare a eficienței trimit spre cantitativ și, predominant, spre latura economică a activității umane. Deși, de fiecare dată, în teoria economică și în manualele standard se face sublinierea că eficiența trebuie să fie privită și sub raportul finalității sale sociale, tocmai acest aspect a fost și este relativizat.

Și, pe cale de consecință, tocmai dintr-o atare direcție dezvoltarea durabilă își propune să remedieze, să aducă conceptului și fenomenului numit eficiență interpretarea și înțelegerea necesară.

În acest demers se pleacă de la ipoteza, susținută de argumente factice, că logica eficienței, traductibilă, în ultimă instanță, prin logica profitului a pus stăpânire pe gândul și fapta oamenilor, că a decis, în mod suveran, asupra oricărei politici economice; că a subordonat orice filosofie socială, politică sau culturală celei hedoniste; și că, în sfârșit, punându-și eticheta asupra întregului proces al dezvoltării, eficiența a mercantilizat până la sașietate însuși rezultatul dezvoltării. În opoziție cu aceste vederi, dezvoltarea durabilă își propune să demonstreze că profitul nu este totul, că ea presupune valorificarea resurselor unei societăți pe toate planurile, că ea însăși înseamnă punerea în valoare a personalității omului, afirmarea identității sale spirituale, culturale etc. că, în ultimă instanță, dezvoltarea trebuie să asigure satisfacție și bunăstare dar că și acestea înseamnă și altceva decât consumul unor bunuri și servicii de o calitate și într-o cantitate indestulată.

Cu alte cuvinte, aerul curat, strada îngrijită, parcul îmbietor, apa potabilă, accesul la învățământ, la cultură, dezvoltarea spirituală, în general, sunt și devin componente cu o pondere crescândă în ansamblul elementelor care definesc calitatea vieții. Faptul că aceste din urmă elemente, nonmateriale, determină direcția de mișcare și dau, contur și fizionomie rezultatelor dezvoltării nu înseamnă un atentat la adresa eficienței. Locul profitului în ansamblul factorilor care asigură dinamica unei societăți nu poate fi schimbat.

UNIUNEA EUROPEANĂ

3.5. Economia mediului

Economia mediului reprezintă o provocare pentru teoria dezvoltării durabile în măsura în care ea încearcă, printre altele și tentativa de a umaniza și ecologiza economia. Și, dacă își fixează atari ținte, atunci ea se confruntă cu o problemă - cea a integrării mediului și a problemelor sale în structura și filosofia teoriei economice neoclase. Spunem aceasta pentru că demersul neoclasic pe terenul economiei a fost și a rămas, în pofida tuturor criticilor, dominant. Iar adaptarea sa la cerințele dezvoltării durabile și, îndeosebi, la problematica specifică mediului, nu este o chestiune facilă. Fac dificilă sarcina, atât inerțiile puternice ale unui sistem teoretic, doct, academic, superformalizat și, prin aceasta, epatant dar desprins de realitate, cât și limitele impuse teoriei de concretețea fenomenologiei mediului ca atare.

4. AGENDA 2030 ȘI TRANSFORMAREA LUMII ÎN CARE TRĂIM

Agenda 2030 stabilește un cadru la nivel global pentru eradicarea sărăciei și realizarea dezvoltării durabile având ca orizont de timp anul 2030. O inovație importantă în cadrul Agendei 2030 o reprezintă certitudinea unanim acceptată că eforturile în direcția dezvoltării durabile reclamă acțiuni simultane pe trei fronturi, într-o abordare în comun și integrată a aspectelor economice, sociale și de mediu, prin 17 obiective. De remarcat caracterul social pronunțat al noului concept, care vizează calitatea vieții tuturor locuitorilor planetei, astfel încât se urmărește repartizarea bogăției între țările dezvoltate și cele mai puțin dezvoltate sau sărace, prin asigurarea unui trai decent celor ce trăiesc în zone defavorizate, în arii cu un grad ridicat de poluare. Totodată, privind în perspectivă, se fac eforturi pentru identificarea de soluții pentru a lăsa generabile viitoare o planetă cât mai curată și sănătoasă.

Obiectivele Agendei 2030

1. Fără sărăcie Eradicarea sărăciei în toate formele sale și în orice context
2. Foamete „zero” Eradicarea foametei, asigurarea securității alimentare, îmbunătățirea nutriției și promovarea unei agriculturi durabile.
3. Sănătate și bunăstare Asigurarea unei vieți sănătoase și promovarea bunăstării tuturor la orice vârstă.
4. Educație de calitate Garantarea unei educații de calitate și promovarea oportunităților de învățare de-a lungul vieții pentru toți.
5. Egalitate de gen Realizarea egalității de gen și împuternicirea tuturor femeilor și a fetelor.
6. Apă curată și sanitație Asigurarea disponibilității și managementului durabil al apei și sanitație pentru toți.
7. Energie curată și la prețuri accesibile Asigurarea accesului tuturor la energie la prețuri accesibile, într-un mod sigur, durabil și modern.

”Fără sărăcie” este obiectivul numărul 1 în Agenda 2030 a ONU

UNIUNEA EUROPEANĂ

8. Muncă decentă și creștere economică Promovarea unei creșteri economice susținute, deschise tuturor și durabile, a ocupării depline și productive a forței de muncă și a unei munci decente pentru toți.
9. Industrie, inovație și infrastructură Construirea unor infrastructuri rezistente, promovarea industrializării durabile și încurajarea inovației.
10. Inegalități reduse Reducerea inegalităților în interiorul țărilor și de la o țară la alta. 11. Orașe și comunități durabile Dezvoltarea orașelor și a așezărilor umane pentru ca ele să fie deschise tuturor, sigure, reziliente și durabile.
12. Consum și producție responsabile Asigurarea unor tipare de consum și producție durabile.
13. Acțiune climatică Luarea unor măsuri urgente de combatere a schimbărilor climatice și a impactului lor.
14. Viața acvatică Conservarea și utilizarea durabilă a oceanelor, mărilor și a resurselor marine pentru o dezvoltare durabilă.
15. Viața terestră Protejarea, restaurarea și promovarea utilizării durabile a ecosistemelor terestre, gestionarea durabilă a pădurilor, combaterea deșertificării, stoparea și repararea degradării solului și stoparea pierderilor de biodiversitate.
16. Pace, justiție și instituții eficiente Promovarea unor societăți pașnice și incluzive pentru o dezvoltare durabilă, a accesului la justiție pentru toți și crearea unor instituții eficiente, responsabile și incluzive la toate nivelurile.
17. Parteneriate pentru realizarea obiectivelor Consolidarea mijloacelor de implementare și revitalizarea parteneriatului global pentru dezvoltare durabilă.

4.1. Tinte 2030 pentru Romania cu privire la mediu si schimbari climatice

- Trecerea etapizată la un nou model de dezvoltare bazat pe utilizarea rațională și responsabilă a resurselor cu introducerea unor elemente ale economiei circulare, elaborarea unei foi de parcurs
- Înjumătățirea pe cap de locuitor a risipei de alimente la nivel de vânzare cu amănuntul și de consum și reducerea pierderilor de alimente de-a lungul lanțurilor de producție și de aprovizionare, inclusiv a pierderilor post-recoltare Reciclarea în proporție de 55% a deșeurilor municipale până în 2025 și 60% până în 2030
- Reciclarea în proporție de 65% a deșeurilor de ambalaje până în 2025 (materiale plastice 50%; lemn 25%; metale feroase 70%, aluminiu 50%, sticlă 70%, hârtie și carton 75%) și 70% până în

2030 (materiale plastice 55%; lemn 30%; metale feroase 80%, aluminiu 60%, sticlă 75%, hârtie și carton 85%)

- Colectarea separată a deșeurilor menajere periculoase până în 2022, a deșeurilor biologice până în 2023 și materialele textile până în 2025
- Stabilirea de scheme obligatorii de răspundere extinsă a producătorilor pentru toate ambalajele până în 2024
- Implementarea practicilor durabile de achiziții publice verzi, în conformitate cu prioritățile naționale și politicile europene;
- Consolidarea rezilienței și capacității de adaptare a României la riscurile legate de climă și dezastre naturale
- Îmbunătățirea capacității de reacție rapidă la fenomene meteorologice extreme intempestive de mare intensitate
- Îmbunătățirea educației, sensibilizării și capacității umane și instituționale privind atenuarea schimbărilor climatice, adaptarea, reducerea impactului și alerta timpurie
- Intensificarea eforturilor României pentru a realiza tranziția la o economie „verde”, cu emisii reduse de dioxid de carbon, reziliență la schimbările climatice și pentru integrarea măsurilor de adaptare la schimbările climatice în sectoarele vulnerabile economice, sociale și de mediu, în conformitate cu politicile UE
- Îmbunătățirea educației, sensibilizării și capacității umane și instituționale privind atenuarea schimbărilor climatice, adaptarea, reducerea impactului și alerta timpurie
- Îmbunătățirea capacității de reacție rapidă la fenomene meteorologice extreme intempestive de mare intensitate
- Stabilirea de scheme obligatorii de răspundere extinsă a producătorilor pentru toate ambalajele până în 2024
- Implementarea practicilor durabile de achiziții publice verzi, în conformitate cu prioritățile naționale și politicile europene
- Dezvoltarea responsabilă și sustenabilă a activităților de pescuit la speciile sălbatice și de acvacultură cu respectarea cotelor și metodelor stabilite prin lege și menținerea, în limite

rezonabile, a viabilității îndeletnicirilor tradiționale în acest domeniu, inclusiv a pescuitului sportiv și de agrement

- Atragerea celorlalte state riverane Mării Negre în actul de management durabil al resurselor acvatice vii
- Minimizarea și gestionarea impactului acidificării mediului apelor marine, inclusiv prin cooperare științifică sporită la toate nivelurile
- Susținerea instituțiilor și infrastructurilor de cercetare-dezvoltare de interes național și european pentru studierea, gestionarea, protejarea și conservarea diversității patrimoniului natural
- Gestionarea durabilă a pădurilor, eliminarea tăierilor ilegale de arbori, dezvoltarea sistemului informatic integrat pentru monitorizarea exploatații și transportului masei lemnoase, inclusiv la punctele de frontieră, a
- Asigurarea împăduririi și reîmpăduririi terenurilor din fondul forestier și a celor degradate sau supuse deșertificării, desfășurarea plantării programate a perdelelor forestiere pentru protecția culturilor agricole și a elementelor de infrastructură în scopul limitării impactului schimbărilor climatice Combaterea deșertificării, restaurarea terenurilor și solurilor degradate, inclusiv a terenurilor afectate de deșertificare, secetă și inundații
- Asigurarea conservării ecosistemelor montane, inclusiv a biodiversității acestora, în scopul de a spori capacitatea acestora de a oferi beneficii esențiale pentru dezvoltare durabilă
- Tranziția către o economie circulară prin abordări complementare ce implică metode tradiționale și tehnologii de ultimă generație pentru restabilirea/refacerea capitalului natural și reducerea dependenței de fertilizatorii sintetici și de pesticide, pentru combaterea degradării solului
- Dezvoltarea infrastructurii verzi și folosirea serviciilor oferite de ecosistemele naturale (în special în luncile Dunării, afluenților acesteia și în Deltă) prin gestionarea integrată a bazinelor hidrografice și zonelor umede
- Conservarea și protejarea zonelor umede, între care se află și Rezervația Biosferei Delta Dunării, zonă umedă unicat în Europa, ca parte a patrimoniului natural european și Mondial

4.2. Tinte 2030 pentru Romania cu privire la egalitatea de sanse si nediscriminare

- Continuarea reducerii disparității salariale dintre sexe
- Eliminarea tuturor formelor de violență împotriva femeilor și fetelor, în sferile publice și private, inclusiv a traficului, exploatării sexuale și a altor tipuri de exploatare
- Asigurarea participării depline și eficiente a femeilor și a egalității de șanse la ocuparea posturilor de conducere la toate nivelurile de luare a deciziilor în viața politică, economică și publică
- Adoptarea politicilor, în special fiscale, salariale și de protecție socială, în scopul reducerii progresive a inegalităților, respectiv a proporției grupurilor dezavantajate
- Reducerea discriminării prin acordarea de sprijin organizațiilor neguvernamentale care activează în domeniul drepturilor omului
- Aproprierea României de nivelul mediei UE, corespunzător anului 2030, din punctul de vedere al indicatorilor dezvoltării durabile
- La nivelul Uniunii Europene a fost elaborat Angajamentul Strategic pentru egalitatea între femei și bărbați 2016-2020, care reflectă preocuparea uniunii pentru acest subiect, dezvoltat inițial în Strategia Comisiei pentru egalitatea între femei și bărbați 2010-2015, în care au fost stabilite prioritar cinci domenii-cheie de acțiune:
 - independență economică egală pentru femei și bărbați;
 - promovarea egalității de șanse între femei și bărbați în afara UE
 - remunerație egală pentru munca de valoare egală;
 - egalitatea în luarea de decizii;
 - demnitate, integritate și încetarea violenței bazate pe gen;
- **În România, Legea nr. 202/2002 privind egalitatea de șanse și de tratament între femei și bărbați, cu modificările și completările ulterioare, reglementează măsurile pentru promovarea egalității de șanse și de tratament între femei și bărbați, în vederea eliminării tuturor formelor de discriminare bazate pe criteriul de sex, în toate sferile vieții publice din România. Ca parte a măsurilor de politici publice, au fost, totodată, înființate Agenția Națională pentru Egalitate de șanse între bărbați și femei (ANES) și Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării.**

5. Reciclare, recuperare, re folosire

Reciclarea este procesul de re folosire a materialelor și produselor vechi pentru crearea unor noi, fără a apela la materii prime noi, reducând astfel consumul de energie necesar extragerii materiilor prime, respectiv distrugerii deșeurilor.

Prin recuperare se înțelege extragerea din deșeuri a resurselor care pot fi re folosite.

Recuperarea poate fi făcută prin reciclare, reutilizare, regenerare sau orice alt proces de extragere a materiilor prime auxiliare. Poate fi recuperată atât partea materială, cât și cea energetică.

Materialele pot fi re folosite pentru a produce noi bunuri, iar energia poate fi convertită în energie electrică.

Recuperarea trebuie făcută fără a periclita sănătatea oamenilor și fără utilizarea unor procese sau metode care pot fi dăunătoare pentru mediu.

Ce putem recicla?

Principalele tipuri de materiale care se pot recicla sunt: produsele din beton și ciment, baterii, compuși biochimici, dispozitive electronice, metale feroase și neferoase, sticlă, hârtie, plastic, materiale textile și cherestea.

În funcție de clasa de material reciclabil diferă și metoda prin care acestea se reciclează.

De ce reciclăm?

Reciclarea nu presupune eforturi suplimentare semnificative

Față de alte metode ecologice, reciclarea este cea care presupune cel mai mic efort din partea consumatorilor.

Deșeurile menajere trebuie sortate înainte de a le arunca în containere separate pe tipul de deșeu acceptat (plastic, sticlă, hârtie etc).

Deci pentru consumatorul de rând reciclarea presupune doar puțină atenție la sortarea deșeurilor.

Reduce, re folosește și reciclează: Regula de aur în protejarea mediului înconjurător

Ce poate fi reciclat?

Hârtie

Reciclarea hârtiei

Reciclarea hârtiei depinde foarte mult de calitatea deșeurilor de hârtie colectate.

Aceste tipuri de deșeuri fiind foarte ușor de contaminat cu alte tipuri de deșeuri menajere, mai ales cu lichide.

Este recomandată colectarea deșeurilor din hârtie și carton în containere special amenajate cu o deschizătură mai îngustă pentru a îngreuna introducerea altor tipuri de deșeuri.

Principalele tipuri de deșeuri din hârtie și carton reciclabil sunt: hârtie de calitate, hârtie mixtă, ziare și reviste, carton gofrat.

Hârtia se biodegradează mult mai ușor decât plasticul, pentru că este fabricată din celuloză.

Principalele utilizări ale hârtiei reciclate: substituirea pastei de hârtie, realizarea unor produse pentru construcții (pereții din carton cu gips, combustibili obținuți din deșuri).

Etapele unei colectări corecte:

- adunarea hârtiilor care nu mai pot fi folosite la împachetat sau scris etc.
- strivirea cutiilor de carton pentru a ocupa un spațiu mai mic;
- depozitarea într-un loc special amenajat pentru colectarea hârtiei.

IT și electronice

Reciclarea materialelor electrice și electronice

Ca țară membră a Uniunii Europene, România are obligația asumată de a colecta și recicla, anual, 80 000 de tone deșeurilor de echipamente electrice și electronice - DEEE (4 kg de DEEE pe locuitor).

Începând cu anul 2007, au fost organizate acțiunile de colectare organizată Campania națională de colectare a deșeurilor de echipamente electrice și electronice cunoscută și sub numele de Marea Debarasare, inițiată de Ministerul Mediului.

Cea mai mare fabrică de reciclare a echipamentelor IT și electrocasnice din România este deținută de compania GreenWEEE și se află la Frasinu, lângă Buzău.

Fabrica are o capacitate de reciclare de 50.000 de tone de deșeurilor de echipamente electrice și electronice (DEEE) pe an.

De ce trebuie să reciclăm aparate electrice, electronice și electrocasnice?

Aceste aparate conțin adesea materiale utile cum ar fi metale prețioase, sticlă și plastic, care ar trebui recuperate și nu aruncate la întâmplare.

Unele componente din majoritatea acestor produse conțin materiale periculoase precum plumb, mercur, arsen și cadmiu. Aceste substanțe toxice nu reprezintă o problemă pentru cei care utilizează aparatele, însă pot provoca probleme mediului dacă sunt aruncate laolaltă cu alte deșeuri.

Durata de viață utilă a unui computer personal s-a redus de la patru sau cinci ani la doi ani. Mașinile de spălat, televizoarele, cuptoarele cu microunde, aspiratoarele, telefoanele mobile și calculatoarele reprezintă deșeuri electronice.

Odată stricate, arse sau neutilizabile, produsele de acest fel pot fi returnate la punctele de colectare amenajate, urmând ca apoi să fie trimise la centrele speciale de re folosire, recuperare și reciclare.

În procesul de reciclare, aparatura este sortată în funcție de tip.

Fiecare aparat este dezamblat în părți componente, materiale plastice și metale și se pregătește totul pentru extragerea materiilor prime.

Reciclarea aparatelor electronice, electrice și electrocasnice elimină materialele periculoase din deșeuri și facilitează recuperarea de resurse.

Metale

Reciclarea materialelor metalice

Sistemul de identificare și marcare a ambalajelor din metal:

- FE - fier: conserve, capace de borcane, tuburi de spray, cutii cu lacuri și vopsele etc. Cod 40.
- ALU - aluminiu: doze băuturi, folii și ambalaje alimentare. Cod 41.
- Alte metale: mai ales metale neferoase (cupru, alamă, inox etc.) Cod 42-49.

De ce reciclăm metalul?

Pentru că fabricarea unui produs nou din metal reciclat economisește între 74% și 95% din energia necesară realizării aceluiași produs din resurse primare de metal. Reciclarea metalelor, pe lângă conservarea resurselor naturale, reduce semnificativ cantitatea deșeurilor care ajung la groapa de gunoi.

Cum realizăm reciclarea?

Pentru a contribui la revalorificarea deșeurilor din metal, fiecare persoană poate stoca separat metalul în propria-i locuință. Mai întâi ele se spală de resturile conținutului, după caz. Este important ca dozele de aluminiu și cutiile de conserve să fie turtite pentru a mări volumul de metal depozitat și transportat. Apoi, ele pot fi stocate temporar într-un sac menajer sau cutie, după care pot fi depuse în containerele de colectare a metalului din fața blocului sau a casei. Aceste containere sînt foarte ușor de recunoscut după însemnele prezente pe ele.

Plastic

Reciclarea materialelor plastice

Se realizează pentru că descompunerea naturală în mediul înconjurător necesită peste 500 de ani datorită materialelor care îl alcătuiesc.

Cum reciclăm plasticul?

Pentru a contribui la revalorificarea deșeurilor din plastic, fiecare poate stoca separat plasticul în propria-i locuință.

Mai întâi ele se spală de resturile conținutului și se îndepărtează dacă este cazul etichetele de hârtie sau alte părți care nu sînt din plastic.

Apoi, sticlele, de exemplu, pot fi turtite, iar bidoanele tăiate, și stocate temporar într-un sac menajer sau cutie, după care pot fi depuse în containerele de colectare a plasticului din fața blocului sau a casei.

Aceste containere sînt foarte ușor de recunoscut după însemnele de pe ele.

Sistemul de identificare și marcarea a ambalajelor din plastic:

- PET - Polietilen tereftalat: recipienți băuturi, ulei etc. Cod 1.
- HDPE - Polietilenă de mare densitate: recipienți produse chimice (șampoane, detergenți lichizi, clor, soluții de curățat etc.). Cod 2.
- PVC - Policlorura de vinil: dopuri, tăvi, folie, țevi, tuburi, mobilier ușor, carduri, autocolante etc.

Cod 3.

- LDPE - Polietilenă de joasă densitate: pungi, saci, folii. Cod 4.
- PP - Polipropilenă: cutii de margarină, pahare, diverse ambalaje alimentare etc. Cod 5.
- PS - Polistiren: tăvi, pahare de unică folosință, cutii iaurt, carcase casete și cd-uri etc. Cod 6.
- Alte mase plastice: Cod 7-19.

Precolectarea deșeurilor

Se referă la adunarea lor în diferite recipiente:

- coșuri de gunoi
- pubele (pentru deșeurile menajere)
- containere (pentru deșeurile stradale și cele produse de agenții economici)

Pentru a permite reciclarea, colectarea deșeurilor care conțin materiale refofosibile se face separat în recipiente de culori diferite. Culorile recipientelor disponibile sunt: galbenă, roșie, verde, albastră, maro și negru antracit.

Culorile recomandate pentru recipientele destinate diferitelor tipuri de deșeuri sunt: **roșu** (portocaliu) – **materiale plastice**, **galben** - **metale**, **verde** - **materiale biodegradabile**, **albastru** - **hârtie**, **carton** și **sticlă**, **maro** - **electrice** și **electronice**, **negru** - **materiale nereciclabile**

însă acestea nu sunt respectate întotdeauna!!!

Pe recipiente există etichete care precizează exact ce fel de deșeuri se pot pune în recipientul respectiv.

6. Incheiere

Stiati ca?

- ✚ În urma colectării selective a deșeurilor organice se obține un valoros îngrășământ natural - compostul?
- ✚ 1 tonă de hârtie și carton reciclat permite economisirea a 2,5 tone de lemn?
- ✚ 1 tonă de sticlă reciclată permite economisirea a 660 kg de nisip, a 100 de kg de cărbune și a 100 de kg de petrol ?
- ✚ 1 tonă de plastic reciclat permite obținerea a 780 kg de materie secundară și economisirea a 800 kg de petrol brut ?
- ✚ Energia economisită dintr-o singură sticlă reciclată ar putea alimenta un televizor timp de 20 de minute sau un bec timp de 4 ore.
- ✚ Reciclarea a 2 sticle salvează energie cât să fiarbă apa pentru 5 căni de ceai?
- ✚ 1 fabrică producătoare de hârtie folosește cu 40% mai puțină energie dacă folosește hârtie reciclabilă, decât fibra nouă?
- ✚ Dacă hârtia este reciclată se vor tăia și se vor folosi mai puțini copaci?

Bibliografie selectiva:

<https://sites.google.com/site/reciclatul/ajutati-ne-sa-salvam-planeta>

DEZVOLTARE DURABILĂ - <http://www.aida-social.ro/uploads/doc45.pdf>

Criterii și principii ale dezvoltării durabile din punctul de vedere al resurselor acestea -

<http://www.agir.ro/buletine/275.pdf>

Suport de curs Dezvoltare Durabila - <http://www.cj.ucecom.org>

<http://www.mmediu.ro/beta/domenii/dezvoltare-durabila/>

12.Curs Universitar Dezvoltarea Durabilă și conexiunile sale -

<https://ro.scribd.com/doc/47361216/dezvoltare-durabila>

UNIUNEA EUROPEANĂ

Baia Mare, str. Progresului, nr. 43, cod 430291
Tel.+40262223685, Fax: +4 0262 225803
e-mail: colegiulasbm@gmail.com
pagina web: www.asalignybm.tpsvision.ro
CIF: 3627005

**COLEGIUL TEHNIC
„ANGHEL SALIGNY”
BAIA MARE
MARAMUREȘ**

30
Baia Mare